

РЕШЕНИЕ

№ 16363

гр. София, 28.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1840** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 13, ал. 6 от Закона за социално подпомагане.

Образувано е по жалба от М. Х. Б. ЕГН [ЕГН] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], [жилищен адрес] ст.416 срещу Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЦ/1556 от 16.01.2026г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" – Л., потвърдена с Решение № 22-РД06-0012/05.02.2026 г. на Директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. град, с която на Б. е отказана еднократна помощ по чл. 16 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподател заявява, че е подал заявление-декларация за отпускане на еднократна помощ по чл.16 ППЗСП във връзка с необходимостта от закупуване на слухов апарат, предписан с медицински протокол ЛКК поради установена диагноза „смесена звукопроводна и невросензорна глухота-двустранны“, като стойността на медицинското изделие възлиза на 4000лева, като НЗОК е покрила част от разхода, а останалата част от сумата е заплатена от жалбоподател. След извършена социална анкета директор на ДСП Л. е постановил отказ при неправилно тълкуване на понятието „инцидентно възникнала жизненоважна потребност“. Счита, че инцидентната потребност се определя от възникване на конкретен извънреден разход, неговият размер, невъзможност лицето да го покрие със собствени средства, а в случая медицинското помощно средство е предписано от специалист и е необходимо за компенсирание на здравен дефицит, т.е. необходимостта от слухопротезиране представлява извънреден разход, който съществено нарушава финансовия баланс на домакинството. Твърди, че

неправилно е изведен извод относно възможността за самоиздръжка, тъй като доходът не доказва възможност за покриване на извънредния разход, а административният орган не е извършил анализ на съотношението доход-извънреден разход, като подчертава, че формалното притежание на имущество не доказва финансова възможност, тъй като не е установено наличие на реални приходи от притежаваните имоти. С жалбата са наведени твърдения за противоречие на административния акт с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност.

В съдебно заседание жалбоподател се явява лично, като поддържа жалбата, моли съда да отмени заповедта и потвърждаващото я решение, като заявява, че има възникнала инцидентна нужда от социална помощ, заявена по време на социалното интервю.

Ответникът Директор на Дирекция "Социално подпомагане" – Л. чрез юрк. П. оспорва жалбата, иска се от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, а оспорената заповед да бъде потвърдена.

СГП редовно уведомена за о.с.з. не се явява, не се представлява.

Съдът, след като се съобрази с изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

Предмет на обжалване в производството е Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЦ/1556 от 16.01.2026г, издадена от Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л..

Заповедта е издадена в административно производство, образувано по заявление-декларация вх. № ЗСП/Д-С-ЛЦ/1556 от 19.12.2025г. /л.121-124/, подадено от М. Х. Б., с която е поискал отпускането на еднократна помощ при инцидентни нужди с мотив: „във връзка с установена трайна загуба на слуха и последващо наложило слухово протезиране с диагноза Смесена звукопроводна и невросензорна глухота – двустранна Н90.6, упоменато в Медицински протокол на ЛКК №20251106245537 и одобрение от НЗОК за Програмируеми цифрови слухови апарати за осигурени лица в трудоспособна възраст, си закупих такъв на стойност 4000лева. Сумата, отпускана от НЗОК е 1000 лева /стойността на покритие/ и е крайно недостатъчна за покриване на разходите за закупуване на ПСПСМИ. Във връзка с гореизложеното, моля да ми бъде отпусната еднократна помощ по реда на Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане, с цел да компенсират разходите, свързани с преодоляване на затрудненията по възникнали извънредно разходи по здравословни причини.“ С декларацията са декларирани брутни приходи на семейството през предходния месец в размер на 2485лв единствено от трудова дейност. Към подаденото заявление-декларация са приложени съответните медицински и други документи: удостоверение от 22.08.2025г от ТД на НАП за липса на задължения на Б. към 22.08.2025г, справка от Банка ДСК за наличие на разплащателна сметка, заявление-декларация до ТЕЛК от 14.11.2025г за освидетелстване – трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане, ЕР №90119 от заседание №10 от 15.01.2026г, съгласно което е определена трайно намалена работоспособност 25% за срок от 3 години с дата на инвалидизация 15.01.26г с водеща диагноза болести на слуховия нерв, общо заболяване Н93.3., удостоверение за постоянен адрес, удостоверение за настоящ адрес, справка за IBAN, декларация от 13.01.2026г от жалбоподател, че за периода от 01.11.25г до 30.11.25г не е получавал приходи от граждански договори, наеми/ренти, стопанска дейност или други източници, което е видно от приложеното банково извлечение. Със същата декларира, че единствените му приходи са от трудова дейност в качеството му на държавен служител на служебно правоотношение, като вписванията, отбелязванията и заличаванията по персонална партида №42900 Служба по вписванията Горна О. и договорите за наем на ПИ се управляват от майка му Д. М. Б., която получава приходи от рента, Удостоверение от работодател за притежаван доход в размер 2485лв, банково извлечение за периода от 01.11.25г-30.11.25г, заповед за назначаване на Б. на длъжност старши експерт по обществени науки, гражданско

образование и религия от 14.03.2018г, Заповед от 28.05.25г за определяне на основна месечна заплата от 2485лв от 01.01.2025г, копие на лична карта, амбулаторен лист от 23.09.2025г, слухово изследване и талон медицинска експертиза с медицинско направление за ТЕЛК от 14.11.2025г с диагноза болести на слуховия нерв Н93.3. Със съпроводително писмо от 13.01.26г Б. е представил допълнително следните документи: приемо-предавателен протокол от 07.11.25г за предаване на програмируем цифров слухов апарат за осигурени лица в трудоспособна възраст, мед.протокол на ЛКК №20251106245537 от 06.11.2025гс диагноза на водещото заболяване Н90.9 смесена звукопроводна и невросензорна глухота-двустранна Н90.6, декларация, нотариално заверено пълномощно, с което жалбоподател в качеството на наследник упълномощава Д. Б. да го представлява пред всички ФЛ и ЮЛ във връзка с всички наследствени недвижими имоти, като й дава право да сключва договори за наем /аренда/, с когото намери за добре при условия каквито прецени и да получава договорения наем /аренда/ в пари или натура, да подписва анекси за прекратяване/удължаване на договори за аренда и др, включително да договаря сама със себе си. Пълномощното е от 06.06.2017г и е безсрочно, справка за родственост, банково извлечение, фактура №[ЕГН]/20.11.2025г, касов бон и доказателства за изплащане на сумата по банков път. По повод подаденото заявление-декларация е извършена социална анкета, направени са служебни справки и е изготвен социален доклад /л150-151/, изготвен от социален работник отдел СЗ на дата 16.01.2026г в който са отразени констатираните от социалната анкета обстоятелства. Конкретно в раздел I е посочено, че отговаря на декларираното в заявлението декларацията относно семейното положение на лицето, в раздел II е посочено здравословното състояние на Б., а именно протокол за ЛКК издаден от УМБАЛ С. ООД за слухопротезиране с диагноза смесена звукопроводна и невросензорна глухота-двустранна с подадено заявление-декларация до ТЕЛК за освидетелстване: трайно намалена работоспособност. В раздел III материално положение са посочени следните доходи, сформиращи общия доход на семейството от предходния месец -2485лв от трудова дейност. В т.3 е отразено имущественото състояние, като в т.3.3 „Движима и недвижима собственост и преценка на възможността да бъде източник на допълнителни доходи“ в доклада е отбелязано, че лицето не декларира движима собственост. Съгласно справка в АВ Имотен регистър жалбоподател е собственик на земеделски земи в землището на [населено място] курия, за които има данни да се отдават под аренда. Собственик е на апартамент в [населено място], [улица], като не декларира доходи от посочената недвижима собственост. Социалният работник е отбелязал, че Б. страда от намален слух от дълги години и е бил слухопротезиран и преди, предвидимият характер на заболяването и давността на оплакванията не предполагат инцидентно възникване на потребностите. Б. разполага с постоянен месечен доход и е в състояние да покрие възникналите разходи. От банковото извлечение е видно, че Б. е имал средства за закупеното устройство и не се е наложило да тегли заем. Също така в законодателството на РБ е предвидено подпомагане на здравноосигурените лице за ползване на медицински помощни средства, което Б. е реализирал. С доклада е предложено помощта да бъде отказана на осн. чл.16, ал.1 ППЗСП – към момента не са установени инцидентно възникнали жизненоважни потребности. Заболяването на Б. има хроничен характер с дългогодишна давност, а не е внезапно възникнал здравословен проблем. Същият е ползвал правото си на финансиране от НЗОК, като на основание чл.27, ал.8 ППЗСП не е изчерпана възможността за самоиздръжка, като жалбоподател има постоянен месечен доход.

Въз основа на социалния доклад е издадена обжалваната заповед №ЗСП/Д-С-ЛЦ/1556 от 16.01.2026г на Директор Дирекция Социално подпомагане Л. –Т. Й. Войнска, съгласно заповед 2203-РД01-0034/14.02.2025г на директор на ДСП, в която са възпроизведени изводът и предложението в доклада, като е посочено, че към момента не са установени инцидентно

възникнали жизненоважни потребности. Заболяването на Б. има хроничен характер, с дългогодишна давност, а не е внезапно възникнал здравословен проблем. Б. е ползвал правото си на финансиране от НЗОК. На основание чл.27, ал.8 от ППЗСП не е изчерпана възможността за самоиздръжка. Б. има постоянен месечен доход.

Заповедта е връчена чрез ССЕВ на М. Х. Б. на 21.01.2026г.

На 22.01.2026г. М. Х. Б. е подал жалба чрез ССЕВ с вх.№22-94М-0349от 22.01.2026г и идентична жалба на същата дата чрез ССЕВ, получена в Дирекция „Социално подпомагане“ Л. на 22.01.2026г, регистрирана с вх.№2203-94М-00-0198/22.01.2026г и препратена по компетентност в Регионална дирекция за социално подпомагане С.-град на 26.01.2026г. В жалбата са изложени доводи, аналогични с тези в жалбата до съда. Към жалбата са приложени документите, представени от Б. със заявлението-декларация за еднократна помощ по чл.16 от ППЗСП.

На 05.02.2026 г. е издадено решението на Директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С.-град /рег. №22-РД06-0012/05.02.2026г/, с което обжалваната заповед е потвърдена. В него е посочено, че след извършено социално проучване и анализ и преценка на всички обстоятелства, констатирани със социалната анкета от ДСП Л. е направено заключение, че в конкретния случай към момента на подаване на заявлението-декларация няма доказана инцидентно възникнала жизненоважна необходимост. Не е налице внезапно възникнал здравословен проблем. Намаляването на слуха, от което страда Б. е с дългогодишна давност и има хроничен характер, ползвано е правото на финансиране от НЗОК, като след извършеното социално проучване е направено заключение, че не са изчерпани всички възможности за самоиздръжка. Прието е, че Б. има постоянен месечен доход от трудова дейност, поради което Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЦ/1556 от 16.01.26г на Директор ДСП Л. е правилна и законосъобразна, поради което същата е потвърдена.

Решението е връчено чрез ССЕВ на 05.02.2026г., жалбата е подадена чрез административния орган чрез ССЕВ на 11.02.2026г, заведена с рег№22-94М-00-0560/11.02.2026г.

По делото са приети писмените доказателства, приложени с жалбата, административната преписка и писмените доказателства, представени от административния орган с придружително писмо №5212/13.02.2026г по описа на АССГ и писмени доказателства за компетентност на органа, издал заповедта и потвърждаващото я решение, в т.ч. доказателства за валиден КЕП на д-р М. Г.-И. и Заповед №2203-РД-010034/14.02.2025г.

При така установените факти и в рамките на задължителната проверка по чл. 168 от АПК съдът приема следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 13, ал. 6 от ЗСП от лице с правен интерес – адресат на оспорения индивидуален административен акт. Жалбата е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган съгласно чл. 13, ал. 2 и 3 от Закона за социално подпомагане – Директора на Дирекция "Социално подпомагане" – Л.. Видно от представената Заповед 2203-РД01-0034/14.02.2025г на Директор на ДСП Л. /л.116/ оспорената пред настоящия съд Заповед е подписана от лицето Т. Й. Войнска-началник отдел „Социална закрила“, изпълняваща функциите на Директор на ДСП Л. в пълен обем към момента на издаването ѝ. Поради това този АО е упражнил правомощието си по чл.13, ал.2 от ЗСП. В тази връзка, оспорената Заповед е валиден административен акт и не е налице основание за отмяната ѝ по смисъла на чл.146, т.1 АПК.

Оспорената Заповед е издадена в писмена форма, съдържа необходимите реквизити, съобразителна и разпоредителна част, в която волеизявлението на АО и разпоредените правни последици са точно и ясно изразени като съдържание. Същата съдържа конкретни фактически и

правни основания, послужили на АО при постановяването на акта. В тази връзка проверката на съда установи съобразяване с изискванията на чл.59, ал.2 АПК за форма и реквизити на акта. Наличието на мотиви прави възможен съдебния контрол и дава възможност на другата страна в спора да се защити като ангажира доказателства и/или посочи такива. Обстоятелството дали посочените факти в Заповедта са настъпили в действителност е въпрос на материална законосъобразност. Предвид това, не е налице отменително основание по чл.146, т.2 АПК.

При издаването на заповедта на Директор на ДСП Л. е следвана процедурата по чл.13 от ЗСП, респ. чл.26 и сл. от ППЗСП, доколкото е подадено заявление-декларация по образец, събрани са документи от значение за определяне на правото на социално подпомагане, извършена е социална анкета и е изготвен социален доклад от социален работник, а заповедта е издадена в предвидения от закона срок. Поради това следва да се приеме, че в хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения, съставляващи отменително основание по чл.146, т.3 АПК.

По отношение съответствие на оспорената заповед с материалноправните разпоредби на закона: Съобразно чл.16 от ППЗСП за задоволяване на инцидентно възникнали здравни, образователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности на лицата и семействата може да се отпуска еднократна помощ веднъж годишно. Посочените в чл.16 от ППЗСП инцидентно възникнали потребности представляват потребности, които настъпват като отклонение от обичайния начин на живот и от бита на отделните лица и семейства, като възникването им е резултат от настъпването на непредвидими, неочаквани и непреодолими събития. Изводът на социалните работници за липсата на инцидентно възникнала жизненоважна потребност е мотивиран с това, че заболяването на Б. има хроничен характер, с дългогодишна давност, а не е внезапно възникнал здравословен проблем. Съгласно представено от жалбоподател ЕР №90119 от зас.10 на 15.01.2026г на ТЕЛК жалбоподател е с определена ТНР по НМЕ 25% за срок от 3 години, с дата на инвалидизацията 15.01.2026г с водеща диагноза болести на слуховия нерв, о.з. Н93.3., съгласно медицински протокол на ЛКК №20251106245537 от дата 06.11.2025г жалбоподател е с диагноза на водещото заболяване смесена звукопроводна и невросензорна глухота-двустранна. В анамнезата е посочено, че пациентът се оплаква от намален слух двустранно, с дългогодишна давност, прегледан е от специалист оториноларинголог и е установена слухова загуба. Слухопротезира се за пореден път. Предписани са помощни средства-програмируеми цифрови слухови апарати за осигурени лица в трудоспособна възраст и 40 броя батерии за слухов апарат. Към заявлението-декларация жалбоподател е приложил и фактура за слухов апарат на стойност 3833,33лева, калъф за апарат на стойност 125лв, удължена гаранция плюс две години висок клас на стойност 208,33лева. След приспадната от НЗОК сума в размер 833,33лв и начислен ДДС, сумата за заплащане по фактурата е в размер на 4000лв. Съдът намира, че слухопротезиране с предписани помощни средства – програмируеми цифрови слухови апарати за осигурени лица в трудоспособна възраст представляват инцидентно възникнала потребност от здравен характер, която е настъпила като отклонение от обичайния му начин на живот, има инцидентен характер и която излиза извън рамките на обичайните му разходи, предвид необходимостта от нейното заплащане. Няма никаква житейска и правна логика да се приеме, че заявителят е могъл да предвиди реализирането на такава внезапна, неочаквана и извънредна потребност, тъй като страда от намаление на слуха с дългогодишна давност-двустранно и се слухопротезира за пореден път. Извършеното преди това слухопротезиране и проведено лечение не предполага наличието на знание и предвидимост, че в последствие заболяването ще прогресира, както и че ще възникне необходимост от ново слухопротезиране с програмируеми цифрови слухови апарати. Дори и хипотетично да се приеме противното, съгласно константната практика на Върховния административен съд, всяко неочаквано обостряне на съществуващо хронично заболяване или влошаване на здравословното състояние, обуславя инцидентно възникнала здравна потребност /в този смисъл са Решение №15369/15.12.2009г на ВАС по адм.д.№8091/2009г, Решение №4120/04.04.2017г на ВАС по адм.д.№5274/2016г, Решение №4832/16.05.2007г на ВАС по адм.д.№2308/2007г/. Представената по делото фактура, касов бон и приемо-предавателен протокол, съдържащи се в административната преписка, са доказателства за извършените

разходи по повод закупуването на слуховите протези, които разходи несъмнено са извън регулярните разходи на семейството на жалбоподател /същият живее в жилище, собственост на роднини, разведен е с един син на 22 години/. Самият орган в своя социален доклад от 19.12.2025г е приел за доказани и реализирани именно точно тези разходи във връзка с лечението. Необосновано е прието, че след като жалбоподател е получил финансова подкрепа от страна на НЗОК в размер 833,33лв, то не следва да получи еднократна помощ и по реда на чл.16 от ППЗСП. Правото на социално подпомагане може да бъде ограничено само с нормативен акт, но Законът за социалното подпомагане и правилникът за неговото прилагане не съдържат правна възможност директорът на съответната дирекция за социално подпомагане да откаже еднократната помощ по чл.16, ал.1 от ППЗСП, само защото искателят е получил финансова подкрепа от НЗОК. В случая въпреки получената финансова подкрепа, стойността на този вид медицински изделия и помощни средства е значителна -4000лв, , които надхвърлят реализираните доходи на лицето. Ирелевантно е обстоятелството, че жалбоподател е имал в наличност сумата, която е заплатил с банкова карта, това не опровергава че е възникнала потребност, която е инцидентна, неочаквана и внезапна. В чл.16, ал.1 от ППЗСП не е предвидена възможност за отказ на еднократна помощ защото между извършването на разходите по заявените инцидентно възникнали потребности, съответно, извършеното протезиране и подаване на заявлението за отпускане на помощта е изтекъл/не е изтекъл определен период от време, нито пък съществува хипотеза за отказ от еднократна помощ при вече заплатени разходи по заявените инцидентно възникнали нужди. Няма законово регламентирано изискване помощта от социалното ведомство да бъде заявена в определен сок след възникване на потребността, а същата следва да бъде инцидентна, неочаквана и внезапна. С други думи, потребностите следва да излизат извън рамките на обичайните разходи и да не са могли да бъдат предвидени, без да е въведено изискване за невъзможност от задоволяването ѝ с налични/спестени средства веднага след проявата ѝ, в какъвто насока са твърденията на органа и становището в социалния доклад.

Законът не предвижда като изискване за отпускане на търсената помощ разходите да надхвърлят реализираните доходи на лицето, при което наведеният в потвърждаващото решение на горестоящия орган допълнителен довод за отказ на поисканата помощ в този смисъл, е несъстоятелен. За съда няма съмнение, че лицето, което е поискало еднократна социална помощ, е изпаднал в трудна житейска ситуация поради инцидентно възникналите и конкретно посочени в нормата жизненоважни потребности, независимо че лицето има брутно възнаграждение за месец ноември 2025г в размер на 2485лв. Тази сума е недостатъчна за покриване на разходите по закупуване на програмируем слухов апарат- заявител е с трайно намалена работоспособност 25%, като за изпълнение и на служебните му задължения и за нормално и пълноценно общуване, както и в изпълнение на конкретно медицинско предписание е закупил програмируем цифров слухов апарат за сумата от 4000лв, която представлява извънреден разход, който съществено нарушава финансовия баланс на домакинството .

Съгласно чл.27, ал.8 от ППЗСП при извършване на социалната анкета се вземат предвид всички други констатирани обстоятелства от социален, семеен, битов и здравен характер, отнасящи се до възможността за самоиздръжка и/или помощ от лица, задължени по закон да осигуряват издръжка. По отношение на второто основание за отказ, същото е развито в потвърдителното Решение на РДСП. На основание чл.11, ал.2 от ЗСП е изтъкнато, че помощ се предоставя след като са изчерпани всички възможности за самоиздръжка и за издръжка от лицата по чл.140 от Семейния кодекс. Жалбоподател безспорно има постоянен месечен доход от трудова дейност, който е в размер 24850лв, разходът за слуховата протеза в размер 4000лв е значително по-голям от дохода му, разход свързан със здравето на лицето. Твърденията за възможност за самоиздръжка от доход от недвижимо имущество – отдаване под аренда на наследствени земеделски земи са неоснователни. Пред административния орган е представена декларация от Б., че не получава доходи от граждански договори, наеми/ренти, стопанска дейност или други източници. В подкрепа на горното е представено банково извлечение за периода и декларация по чл.52, ал.1, т.2 от ЗПК за имущество и интереси по чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК и декларация от 10.01.2026г, подадена с ПИК в НАП. Те единствените доходи на жалбоподател са тези от упражнявана трудова дейност в качеството му на държавен служител на служебно правоотношение. Представено е и нот.заверено пълномощно от С. Б. и М. Б. – наследници на Х. Б., починал на 02.06.2017г . Със същото е упълномощена Д. М. Б. да ги представлява пред всички физически и юридически лица във връзка с всички техни наследствени недвижими имоти, с

право да сключва договори за наем /аренда/ с когото намери за добре, при условия, каквито прецени, както и да получава от тяхно име договорения наем /аренда/ в пари или натура, да подписва анекси за прекратяване/удължаване на договори за аренда и др, включително да договаря сама със себе си. Административният орган не е установил, дали за тези земеделски земи, находящи се в землището на [населено място] и [населено място], които са отдадени под наем на „А.“ са отдадени срещу насрещна престация- договорен наем в пари, както и каква част от тази сума е в полза на жалбоподател /съгласно пълномощното пълномощник има право да сключва договори за наем/аренда в пари или натура/, оттам хипотетично се твърди, че те са източник на доход. За другото недвижимо имущество, отразено в социалния доклад – земеделска земя в [населено място] курия и апартамент в [населено място], няма данни за отдаване под наем, предоставяне на ограничени вещни права, нито отчуждаване. Не е ясно въз основа на какви данни органът приема, че наследствените земеделски земи в съсобственост с друг наследник, могат да бъдат източник на доход – не е установено състоянието им, както и възможността да бъдат отдавани под наем /аренда/, по отношение апартамента в [населено място] не е установено състоянието на имота и възможността да бъде отдаван под наем с оглед местоположението ѝ в [населено място]. Още повече, че жалбоподател има син на 22г, който е възможно да живее в жилището на баща си. След като не е установено състоянието на имуществото и възможността същото да бъде източник на доход то изводът на административния орган е формиран въз основа на предположение, което е недопустимо в административното производство. Неоснователен е доводът, изложен в о.с.з. от ответник, че е представено само банково извлечение от сметката на жалбоподател за периода, като той е възможно да получава доходи от аренда/под наем от пълномощника по друг начин. Видно от представената декларация, лицето е декларирало както пред административния орган, така и с оглед изпълняваната от същия длъжност в държавна институция, така и пред НАП, че не получава други доходи, различни от тези по трудовата му дейност. Не са ангажирани писмени доказателства за наличието на други доходи, представеното пълномощно от жалбоподател за наследствени недвижими имоти в полза на майка му е по принцип, като е предоставена представителна власт в извършване на редица действия пред банкови институции, държавни органи, мобилни оператори, пенсионен орган, ВиК и ел. доставчици, по които страна е бил починалия наследодател.

Предвид изложеното, настоящият състав приема за доказано по делото, че по отношение жалбоподател М. Х. Б. е била налице инцидентно възникнала здравна потребност по смисъла на чл.16, ал.1 от ППЗСП и лицето има право на еднократна социална помощ в размер, определен от съответния директор на ДСП. Съответно на това съдът намира, че Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЦ/1556 от 16.01.2026г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" – Л. е издадена в писмена форма и от компетентен орган, но същата не представлява материално законосъобразен акт. Следва да се приеме, че Б. има право на еднократна социална помощ по чл.16, ал.1 ППЗСП до трикратния размер на линията на бедност за съответната година, определена със заповед на Директор на ДСП Л. или упълномощено от него длъжностно лице.

Жалбата се явява основателна, поради което оспорената заповед следва да бъде отменена. На основание чл.173, ал.2 АПК, преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по искане на жалбоподател за отпускане на еднократна социална помощ по чл.16 ППЗСП, съобразно мотивите на настоящото решение.

Независимо от изхода на спора, доколкото от жалбоподател не се претендират разноски, такива не следва да му бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл.второ и чл.173, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

Отменя по жалба на М. Х. Б. ЕГН [ЕГН] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], [жилищен адрес] ст.416 Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЦ/1556 от 16.01.2026г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" – Л., потвърдена с Решение № 22-РД06-0012/05.02.2026 г. на Директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. град, с която на Б. е отказана еднократна помощ по чл. 16 от ППЗСП за задоволяване на инцидентно възникнала потребност по заявление-декларация вх.№ ЗСП/Д-С-ЛЦ/1556 от 19.12.2025г.

Изпраща преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ Л. за издаване на мотивирана заповед, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.13, ал.6, изр.второ от ЗСП.
Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: